

?CDR i CDB: la preciosa manera de fer amb alegria i decisió

«Aquells milers de persones no responien a una tàctica sindical de les conegudes en les darreres vagues generals, perquè enlloc de fer força per sumar gent a la vaga el que van fer va ser aturar el flux de mercaderies per Catalunya» | «Ara tenim decisió, organització i alegria, i ningú no mana i totes les que hi som esdevenim part de baix, de dalt i del mig»

Activistes dels CDR de la Cerdanya i l'Alt Ter just abans d'aixecar el tall de 24 hores a la frontera de Puigcerdà | CDR Vic

Torno de València i Xàtiva convençut que passen coses arreu però, com sempre, la tele només parla del que vol promocionar, destacar i alhora situar en l'imaginari compartit. Espais de distribució alternativa que existeixen i suposen illes de llibertat arreu; trossos de món compartit entre independentistes, gent diversa i llibertàries mentre Estellés i Ricardo Sanz miren des de les parets; debats inacabables encara ara sobre com ens ho fem i com ens ho farem; companyes i companys arreu a qui no cal explicar res perquè en saben un fum però sempre volen saber més; menjars compartits que esdevenen política; i curiositats diverses que demanen tenir el cap obert perquè en cap tancat no hi entra mai res.

Parlar de les conseqüències del «procés» -o com li diguem ara- fora del rodal on aquest té lloc porta a entendre que a vegades cal reforçar explicacions de coses evidents a les quatre províncies que no s'entenen més enllà. Què són els CDR i al servei de qui estan? Així, la vaga del passat dimecres 8 de novembre no va ser un fracàs? La CUP no vol que l'independentisme guanyi les eleccions del 21D? I vosaltres què sou, anarquistes o socialdemòcrates, i ja us enteneu? Preguntes que la gent es fa de fora estant (tot i que fora és dins i aquí alhora) i que em vaig comprometre a explicar de forma escrita, almenys fins a allà on jo sé, que sempre és poc, en seure a casa.

Pel que crec i sé, els Comitè de Defensa de la República (CDR) i els Comitès de Defensa dels Barris (CDB) han protagonitzat una vaga general amb noves formes que és complicada d'explicar si no deixem enrere aquesta forma de fer vagues generals que hem après fa no més de 40 anys i que té uns rituals i unes formes de comptar l'èxit i el fracàs sempre supeditats a les

organitzacions sindicals (cooptades o no), la patronal i l'Estat. Anar amb una pancarta a una manifestació no és una forma de protestar «de sempre», igual que no ho és fer vaga si es vol i, si no es vol, no «que hi perdo diners». Les vagues generals de final del XIX i del primer terç del XX eren tota una altra cosa i els rituals no tenien gairebé res a veure amb els que ara tenim i que la vaga del dia 8 ha dissolt. Perquè la vaga del passat 8 de novembre no només no va ser un fracàs sinó que va ser i serà seminal, sense cap mena de dubte, una nova forma de fer...

Aquell dimecres, milers de persones, a Catalunya, van sortir al carrer per exigir la llibertat dels presos polítics, la retirada del 155 i la república que el poble havia guanyat i el Parlament... bé, el Parlament no se sap encara ara què va fer... Aquells milers de persones no responien a una tàctica sindical de les conegudes en les darreres vagues generals, perquè enlloc de fer força per sumar gent a la vaga el que van fer va ser aturar el flux de mercaderies per Catalunya, alhora que simbòlicament demostraven que ni l'AVE pot escapar a la demanda de llibertat quan aquesta compta amb milers de persones disposades a mobilitzar-se.

El seguiment si comptem qui no va anar a treballar entre els que tenen treball va ser petit, però l'aturada del transport de mercaderies va ser monumental. I el capitalisme, avui, és, sobretot, flux de mercaderies. Si les mercaderies no es mouen, l'economia no va i, per tant, cal fer cas de qui és capaç d'aturar l'economia d'un país, que és i ha estat sempre l'objectiu de qualsevol vaga.

Aquella jornada, alguns ens vam passar el dia intentant entendre si anàvem a esmorzar a la muntanya o a dinar a tocar de la platja, i en molts casos no ens vam aclarir. Segurament perquè el nostre és també un cap quadrat que continua en clixés antiquats que totes sabem de fa molt que no apunten al cor real del sistema econòmic que volem enfrontar. I és que sense humor no hi ha revolució però sense convenciment tampoc i la mobilització s'apaga i esdevé pura protesta. Ara tenim decisió, organització i alegria, i ningú no mana i totes les que hi som esdevenim part de baix, de dalt i del mig. O sigui que la propera serà encara més bonica de veure i viure malgrat després «la veu de Londres» expliqui les mentides o les «absències d'informació» a què sovint ens té acostumades.

Espero que des de la distància, companyes, m'entengueu i, com sempre, pugueu a veure, la propera, com fem allò que fem. Prometo que nosaltres, en la mesura del possible, també, no fallarem en les baixades que ens toca fer i que els dropos sovint s'estalvien per la mandra que els fa posar les orelles en marxa i intentar entendre contextos diversos que, tal com he dit abans, no són fora sinó també aquí.